

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 27/4/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 056: Phải tu học Giác Chánh Tịnh

Phật pháp hoàn toàn không mê tín, ỷ lại, nương nhờ. Việc tu học Phật pháp phải bắt đầu từ Giác Chánh Tịnh, từ nỗ lực bản thân. “*Quy y Phật là quy y Giác mà không mê, quy y Pháp là quy y Chánh mà không tà và quy y Tăng là quy y Tịnh mà không nhiễm*”, không còn ý niệm tham cầu lợi dưỡng, không tự tư tự lợi, không có ý niệm hưởng thụ năm dục sáu trần. Tuy nhiên, có người cho rằng cuộc đời mà không đi chơi, mua sắm, không hút thuốc, không cà phê thì sống chẳng để làm gì. Đây là ý niệm sai lầm!

Người học Phật trước tiên phải quy y Phật, thọ trì Tam Quy, gìn giữ Ngũ giới. Quy y Phật Pháp Tăng là quy y Giác Chánh Tịnh chứ không nên hiểu lầm rằng quy y Phật thì sẽ được Phật che chở, được tai qua nạn khỏi. Quy y Pháp là Chánh mà không tà. Chữ “*Tà*” chỉ cho những ý niệm sai quấy. Chúng ta hãy quán sát để biết hằng ngày mình sống trong ý niệm tà vậy nhiều hơn ý niệm chánh.

Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta tu học và mong cầu đều là Giác Chánh Tịnh, mong cầu trở về với tự tánh Giác, tự tánh Chánh, tự tánh Tịnh. Nếu người học Phật mà hằng ngày còn cầu cơm no áo ấm, mạnh giỏi bình an, tai qua nạn khỏi, tuổi thọ dài lâu thì vẫn là mê tín. Nếu tu học bắt đầu từ tượng Phật bằng gỗ, bắt đầu từ Kinh sách trên những đồng giấy hay bắt đầu từ tăng là ai đó tu hành chứ không phải chính mình tu hành thì đã sai rồi!

Hòa Thượng nói: “*Tu học nơi Phật pháp là tu Giác Chánh Tịnh, là học Giác Chánh Tịnh, là cầu Giác Chánh Tịnh. Vì vậy, nếu bắt đầu từ Giác Chánh Tịnh thì Phật giáo không phải là mê tín. Nếu đã đạt được Giác Chánh Tịnh thì Nhà Phật có câu Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng nghĩa là tất cả pháp thế gian và xuất thế gian, mọi thứ đều có thể đạt được. Vì sao vậy? Bởi vì tất cả pháp đều là từ tự tánh biến hiện, cũng từ tự tánh mà cảm ứng. Nhân quả chính là đạo lý cảm ứng rất rõ ràng!*”

“*Chúng ta thường nghe nhân thiện có quả thiện, nhân ác có quả ác. Tự tánh Giác, tự tánh Chánh, tự tánh Tịnh là thuần thiện vô ác, vậy thì có thiện quả nào mà chúng ta không đạt được? Tám vạn bốn ngàn pháp môn nơi nhà Phật, vô lượng vô biên phương pháp, phương thức của nhà Phật cũng là để tu Giác Chánh Tịnh. Cho nên Giác Chánh Tịnh là vô cùng quan trọng! Vì họ (những người tu học Phật pháp)*

không quay về với Giác Chánh Tịnh nên việc này đã khiến cho rất nhiều người xem Phật giáo là mê tín.

“Chúng ta không thể trách người vì điều này! Nếu không tin, chúng ta hỏi một người học Phật nào đó rằng: “Phật dạy bạn cái gì? Bạn tu học là tu học cái gì?” Đa phần là không ai trả lời được! Bạn quy y rồi thì quy y với ai? Quy y một vị nào đó thì điều này đáng lo rồi! Vậy thì làm sao mà không mê tín! Một môn giáo dục tốt đến như vậy lại trở thành một sự mê tín. Việc này rất là bí ai!

“Chúng ta đã rõ ràng tường tận việc này rồi thì hãy nói với những người học Phật và chưa học Phật để họ biết bản chất đích thực lời giáo huấn của Phật đối với chúng sanh. Nói rõ hơn là sở học, sở tu, sở cầu của chúng ta là gì? (đều là Giác Chánh Tịnh). Mọi người đều chân thật thấu hiểu rồi thì mới thật làm, không đến nỗi bài trừ. Chẳng những không bài trừ mà còn bằng lòng tiếp nhận giáo huấn của Phật.

“Trước đây có một người, sau khi nghe tôi giảng tam quy ngũ giới, đã gặp và nói với tôi rằng: “Một người làm việc như tôi cũng có thể tiếp nhận Tam quy Ngũ giới”. Do đây có thể biết, đối với Phật pháp, không thứ gì không biết nên mới không tạo thành sự hiểu lầm. Cho nên cuốn sách “Nhận thức Phật giáo” là vô cùng cần thiết, mọi người phải đọc qua để nhận biết rõ ràng về giáo huấn của Phật.

“Tám mươi bốn ngàn pháp môn, cái tu chính là Giác Chánh Tịnh, nghĩa là chúng ta phải từ nơi mê hoặc, điên đảo quay trở về nương tựa vào tự tánh Giác, thì đây gọi là quy y Phật. Từ nơi tư tưởng sai lầm quay trở về nương tựa tri kiến của Phật, thì đây gọi là quy y Pháp. Từ trong sự ô nhiễm quay về nương tựa tự tánh Tịnh, thì đây gọi là quy y Tăng. Cho nên chỉ cần sáu căn của bạn ở nơi cảnh giới sáu trần không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước thì đó chính là tự tánh Giác, tự tánh Chánh, tự tánh Tịnh.”

Nếu chúng ta quay về với tự tánh Giác Chánh Tịnh thì mọi thứ hiện ra đều là Giác Chánh Tịnh. Ngược lại, nếu chúng ta chìm trong danh lợi hoặc ý niệm hưởng thụ năm dục sáu trần thì chính mình phải đi khắp nơi để thỏa mãn những thứ tập khí thúc đẩy mong cầu. Lời Hòa Thượng khiến chúng ta có niềm tin bởi vì tự tánh là thuần tịnh thuần thiện nên khi quay về với tự tánh Giác Chánh Tịnh thì nhất định chúng ta đạt quả thiện và mọi thứ ở thế gian. Nếu chưa đạt được là do ngày ngày vẫn chìm trong tập tánh ô nhiễm gồm “năm dục sáu trần”, “danh vọng lợi dưỡng”, ăn uống, ngủ nghỉ, tiền tài và sắc đẹp hay những thứ mình ưa thích. Thật tin thì chúng ta sẽ thật làm theo lời chỉ dạy của Ngài.

Người thế gian không tu đối với “Tài Sắc Danh Thực Thùy” nên những tập khí này như cuồng phong sóng lớn đang quần thảo, làm ảnh hưởng đến con người rất nhiều. Đối với chúng ta, dù đã có một chút tu hành, những những thứ ấy vẫn cuộn cuộn trong nội tâm, còn về mặt hình thức có thể chúng chưa dẫn đạo được chúng ta. Tuy vậy, lâu

nay chúng ta chưa sống ở tự tánh thuần thiện thuần tịnh mà sống với tập tánh ô nhiễm ở thế gian. Cho nên, từ thời của Lục Tổ Huệ Năng, khi quy y cho người, Ngài không nói là quy y Phật Pháp Tăng mà Ngài nói là quy y Giác, quy y Chánh, quy Tịnh, có nghĩa là phải quay về tự tánh Giác Chánh Tịnh của mình.

Chúng ta nghe lời nói này đã nhiều lần nhưng chưa biến câu nói thành sở học sở cầu của mình. Hằng ngày cũng mong cầu rất nhiều nhưng chủ yếu là mong cầu từ tập khí, phiền não nên luôn bị chướng ngại và khổ đau. Chỉ cần động chạm đến cái ta và cái của ta thì bảo vệ không cho ai động đến. Ví dụ như có người rất sợ động vào bát hương, sợ bản thân xui rủi nhưng họ lại sẵn sàng làm những chuyện tày trời, trái khoáy như chửi cha mắng mẹ. Chúng ta phải sáng suốt mà nhận thức rằng nhất định chỉ làm những việc tương ưng với tự tánh và không làm những việc tương ưng với tập tánh.

Tập tánh là 16 tên giặc “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, ý niệm “*hưởng thụ năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”, hoặc là “*tự dĩ vi thị*” - tự cho mình hơn người nên không tiếp nhận kiến thức từ ai. Thế gian thậm chí còn cổ súy, cho rằng người tài thì được kiêu mạn. Đối với việc này, người xưa chỉ dạy rằng đó chỉ là thùng rỗng kêu to, là để che đậy nội tâm trống rỗng, che đậy khổ đau, phiền não. Thật ra người càng tài thì càng khiêm hạ.

Hòa Thượng chỉ dạy là quay về được tự tánh Giác Chánh Tịnh thì thiện quả nào cũng có. Ngay đến quả vị Phật, chúng ta sẽ đạt được thì mọi năng lực vượt trội, siêu nhiên đương nhiên sẽ đạt được. Ngài khẳng định vô lượng vô biên pháp môn nhà Phật đến sau cùng vẫn là Giác Chánh Tịnh. Tuy nhiên đa phần nhiều người học Phật không hiểu mình tu học Phật là học điều gì. Một khi đã không nói ra được thì cũng không có phương pháp tu học rõ ràng. Đó chính là “*tu mù luyện quáng*”, thế gian gọi là tẩu hỏa nhập ma, không đạt thành điều gì. Vì vậy mà thế gian cho rằng Phật giáo là mê tín nên việc này không thể trách ai.

Hiện tại, chúng ta đã rõ ràng, đã nói ra được bản chất lời giáo huấn của Phật thì hãy lan tỏa đến những người khác. Đó chính là làm ra tấm gương chuẩn mực, làm ra biểu pháp về một con người quay về Giác Chánh Tịnh. Giác có thể hiểu một cách rất đơn giản đó là việc nhỏ, việc lớn đều sáng suốt, tường tận, không mơ hồ, ngờ ngác. Giác là thấu hiểu rõ ràng mọi sự mọi việc, biết rõ đường đi nước bước sẽ dẫn đến thành tựu. Mọi việc thế gian và xuất thế gian, trong đời nhân xử thế tiếp vật cũng đều phải như vậy.

Việc này không khó, chỉ cần mỗi cá nhân biết nhìn nhận, biết quan sát thì mỗi hoàn cảnh đều là học đường cho chúng ta. Mỗi ngày phải minh tường, ví dụ như khi tập viết chữ Hán lâu ngày thì người viết sẽ có cảm nhận là mực có đủ để kéo hết nét không hay khi tưới cây thì tưới đều các cây, không lơ là để cây này thì được nhiều nước, cây kia lại ít nước. Đây là thí dụ về Giác, Giác không phải là thứ mênh mông, xa xôi. Trong mọi ngành mọi nghề, ai cũng cần đến Giác Chánh Tịnh. Cho nên, nếu có thể quay về

Giác Chánh Tịnh thì mọi thứ khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của mỗi người đều có thể mang lại lợi ích chân thật, thiết thực cho những người khác.

Hòa Thượng khẳng định tầm quan trọng và sách tấn mọi người cần đọc qua cuốn sách “Nhận thức Phật giáo”. Hiện tại, giáo huấn của Phật bị xen tạp quá nhiều, người ta không hiểu rõ mà lẫn lộn Phật pháp với thế gian, với phong tục tập quán, dần dần Phật pháp từ lâu bị biến thành mê tín. Chẳng hạn như, đã là Phật, chúng ta có cần mong cầu thì Phật mới gia hộ cho chúng ta không? Nếu phải cầu mới gia hộ thì đó có phải là Phật không? Chúng ta phải hiểu rõ rằng chúng sanh thì ái duyên từ bi, Bồ Tát thì chúng sanh duyên từ bi còn Phật là Vô duyên đại từ, nghĩa là lòng từ bi không có lý do, chỉ cần chúng sanh đủ duyên tiếp độ là liền đến.

Hoặc có nhiều người, thậm chí cả người học Phật ngạc nhiên và phát sinh ra hoài nghi khi một người tốt, một cô giáo dạy đạo đức Thánh Hiền mắc bệnh hiểm nghèo. Họ không biết được rằng mọi người trên thế gian này đều nằm trong định luật Sinh Lão Bệnh Tử. Trong “*Nhi đồng học Phật*” có đề cập đến đoạn hội thoại giữa Thái tử Tất Đạt Đa và Xa nặc – người đánh ngựa khi thấy cảnh một người chết nằm bên đường. Thái tử Tất Đạt Đa hỏi: “*Xa nặc, người đó vì sao nằm bất động?*” Xa nặc trả lời: “*Đó là người chết*”. Đây là lần đầu tiên Thái tử được nghe đến từ “*chết*” nên Ngài liền hỏi: “*Chết ư, Chết là gì?*” Xa nặc nói: “*Cái chết là kết quả sau cùng của mỗi con người mà không ai có thể tránh được!*”

Cho nên dù chúng ta có làm thiện, hay không làm thiện thì cái chết vẫn đến, như câu của Cao Bá Quát: “*Người đi rồi sẽ đến phiên ta*”. Tuy nhiên, hiểu được điều này là để mỗi người biết cách đối mặt với cái chết, xem mình có tự tại vô ngại hay vô cùng khổ đau trước cái chết. Đây chính là Giác. Nếu không Giác, mỗi người sẽ cảm thấy ngạc nhiên vì sao cái chết lại đến sớm vậy trong khi vẫn khỏe mạnh. Đây chính là ý niệm mê!

Bài học hôm nay đã cho chúng ta hiểu rõ hơn về Giác Chánh Tịnh chính là sở tu, sở học, sở cầu của mỗi hành giả tu hành. Tám mươi bốn ngàn pháp của Phật cũng chỉ là để dạy chúng sanh quay về tự tánh Giác Chánh Tịnh và một khi đã quay trở về được rồi, thì trong tự tánh thuần thiện thuần tịnh này sẽ lưu xuất ra mọi thứ đều thuần thiện thuần tịnh, lưu xuất ra mọi thiện pháp. Chúng ta phải phản tỉnh rằng do chưa quay trở về với tự tánh Giác Chánh Tịnh mà luôn bị sai sử bởi tập khí phiền não nên chúng ta vẫn khổ đau./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!